

ZLODĚJ LURIDIA

Bobbie Peers

≡ KNIHA ZLIN

TriX

ZLODĚJ LURIDIA

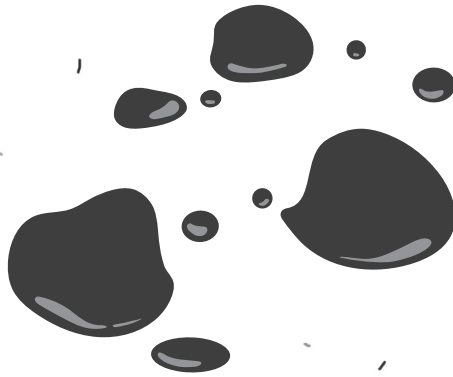
Bobbie Peers

≡ KNIHA ZLIN

ZLODĚJ LURIDIA

Bobbie Peers

2016

This translation has been published
with the financial support of NORLA

Copyright © Bobbie Peers, 2015

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Marie Voslářová, 2016

Illustrations © Filip Hřiba, 2016

ISBN 978-80-7473-509-7 (PDF)

Londýn.

Stanice metra Victoria Station.

Ranní tlačence právě vrcholila. Zaneprázdnění lidé, malí, velcí, tlustí i tenčí, pospíchali sem a tam. Všichni měli dost vlastních starostí. Nikdo si nevšímal staršího pána s plnovousem a kulatými brýlemi, který proběhl halou. V rukou svíral jakýsi hnědý balíček a neustále se ohlížel přes rameno, jako by ho někdo pronásledoval.

Zakopl o kufr na kolečkách jednoho z cestujících. Po několika krocích se mu podařilo znovu najít rovnováhu a zamířil na eskalátor vedoucí dolů do stanice metra.

Na nástupišti se lidé mačkali jako sardinky. Muž se prodral davem a zastavil se na konci peronu. Z tunelu začalo studeně foukat. Vlak se blížil.

Nikdo z cestujících nezpozoroval, že starší pán seskočil na koleje. To už se ozývalo rachocení příjíždějícího vlaku a proud vzduchu z tunelu zesiloval. Muž se naposledy ohlédl k nástupišti, otočil se a zmizel v temném podzemí.

O osm let později.
Na tajné adrese v jednom městě v Norsku.

William byl tak zabraný do práce, že přeslechl mámino volání. Seděl shrbený u masivního psacího stolu. S pekelným soustředěním se snažil zašroubovat poslední součástku do kovového válečku velikosti roličky od toaletního papíru. Váleček sestával z několika dílů, na kterých byly vyryté všelijaké znaky a nápisy.

William spokojeně přiblížil váleček ke světlu a pozorně si ho prohlédl. Zvedl ze stolu novinový výstřížek s fotografií předmětu podobného tomu, který držel v ruce. „Nemožnost — nejobtížnější šifra světa — přichází do Norska. Dokážete ji rozluštit?“ stálo u ní.

„VEČEŘE!“ ozvalo se znovu z kuchyně.

William nereagoval. Trochu ho omlouvalo, že zvuk se v jejich domě šířil dost špatně. Podél všech stěn veliké vily se táhly přecpané knihovny. Knihy v policích byly dědictvím po dědečkovi, rodiče dostali přísný pokyn, že se jich nikdy nesmějí zbavit. Byly sem převezeny z Anglie v sedmi obřích kontejnerech. William je všechny přečetl. Každou nejmíň dvakrát.

Uběhlo osm let od chvíle, kdy museli uprchnout z Anglie. Od chvíle, kdy se nastěhovali do téhle vily. A také od chvíle, kdy zmizel

dědeček. Od té doby žil William s rodiči inkognito na tajné adrese a pod novým jménem v zemi, která se jmenuje Norsko.

„WILLIAME OLSENE! VEČEŘE!“

Máma se nevzdávala. Teď už ji William slyšel. Oslovila ho Olsene. Williame Olsene. Na to příjmení si nikdy pořádně nezvykl. Toužil po tom, aby jednoho dne mohl všem říct, jak se jmenuje doopravdy: William Wenton.

Už dávno se přestal vyptávat, co se vlastně v Londýně tehdy před osmi lety stalo. Proč se teď jmenují Olsenovi a museli se naučit norský. Proč bydlí zrovna tady a kam se poděl dědeček. Máma s tátou se rozhodli, že o tom nebudou mluvit. Jako by všechny ty tajnosti byly lepší než říct pravdu. Věděl jenom jednu věc: že to celé nějak souvisí s jednou autonehodou. S autonehodou, při které táta ochrnul.

Ale muselo se tehdy stát ještě něco. Něco tak vážného, že jejich malé rodině nezbylo než zmizet z povrchu zemského. A Norsko, tahle malá, dlouhá a úzká země, o které skoro nikdo ve zbytku světa nikdy neslyšel, byla dokonalým místem, kam se vypařit — alespoň prozatím.

„VÉÉÉČEŘÉÉÉ!“ zakřičela máma ještě jednou.

„Už jenom opravím jednu drobnost...“ zamumlal si William sám pro sebe.

Teď byla řada na tátovi, aby na něho netrpělivě zaburácel: „WILLIAME... JE VEČEŘE!“

William opatrně otáčel kovovým válečkem. Cítil, jak mu malé díly dokonale padnou do ruky. Ale pak sebou trhl. Dveře jeho pokoje se prudce otevřely. Narazily do vysokého komínku knih, a ty se rozlétly po místnosti. Jedna z nich zasáhla váleček, takže mu vyklouzl

z ruky, s cinknutím dopadl na podlahu a odkutálel se. William se pro něj shýbl, ale to už do pokoje přes práh vjížděl táta na elektrickém vozíku. William zděšeně přihlížel, jak váleček nabírá kurz přímo pod jeho kola. Ozvalo se kovové chroustnutí, když na něj jedno z nich najelo. Táta prudce zabrzdil. V elektronických součástkách to zapraskalo a z trosek pod kolečkem se zvedl obláček kouře. Táta se podrážděně podíval na podlahu a nakrčil nos.

„To už zase začíná stávkovat? Vždyť byl nedávno v servisu,“ zamručel si pro sebe a přísně se zadíval na Williama, který rukou zakrýval výstřížek na psacím stole.

„Je večere... tak sypej dolů, HNED!“ nařídil táta, otočil se na vozíku, přičemž srazil další komínek knih, a vyjel z pokoje.

William počkal, až utichne bzučení schodištové plošiny, a pak vstal. Nabral zhluboka dech. To bylo o chlup. Ale snad si táta ničeho nevšiml? William si byl celkem jistý, že se mu podařilo výstřížek schovat, hned jak táta vrazil do dveří. Došel k válečku a opatrně ho zvedl. Jedna strana byla promáčknutá. Trochu s ním zatřásl.

„To snad není možné,“ rozzlobil se a zadíval se na mohutný zámek na dveřích. Jak mohl zapomenout? Když se zabýval šiframi, vždycky se zamykal.

Vrátil se ke stolu. Výstřížek a to, co zbylo z válečku, uložil do jedné ze zásuvek. Přitom se zadíval na ostatní věci, které tam měl. Robotickou ruku vlastní výroby. Kovové trojrozměrné puzzle. Úplně obyčejnou Rubikovu kostku a malou krabici od bot s páječkou, malým šroubovákem a štípacími kleštěmi.

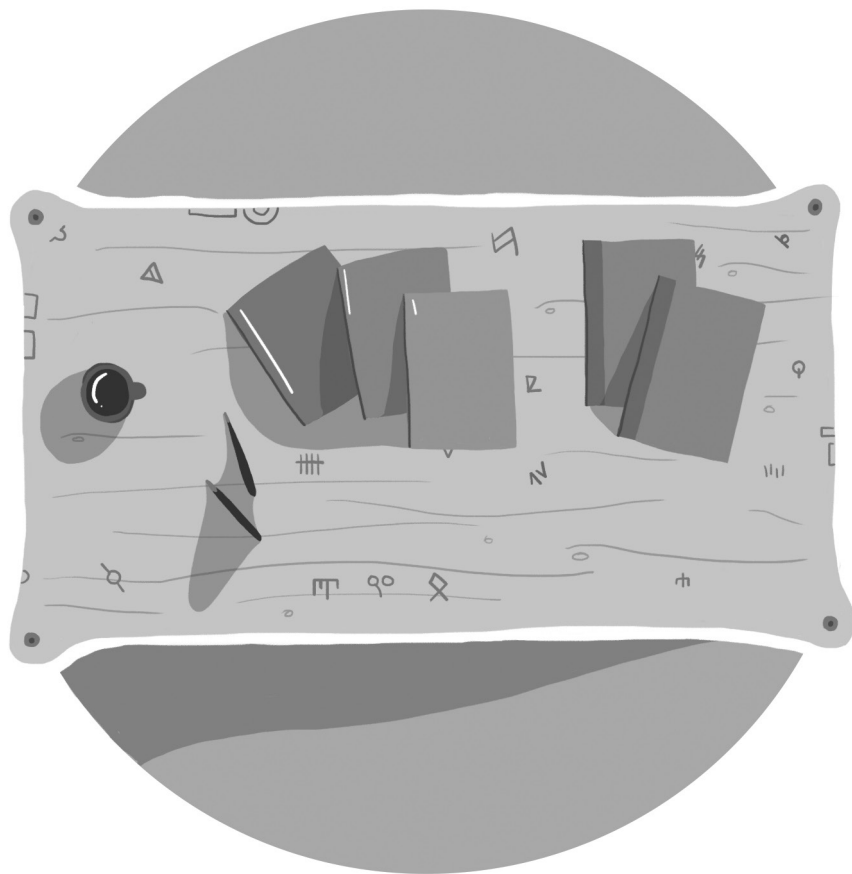
Zavřel zásuvku a zamkl ji klíčkem, který schoval do praskliny v podlaze. Naposledy se rozhlédl po pokoji, aby se ujistil, že nezapomněl nic uklidit.

Táta z nějakého důvodu šifry nesnášel. Pořád opakoval, že William by měl mít stejné záliby jako všechny normální děti: fotbal, hudební skupiny a tak podobně. Vypadalo to, jako by mu šifry naháněly strach, jako by se obával, že by se o ně William mohl zajímat. A pořád se to zhoršovalo. Teď už dokonce i vystřihoval křížovky z novin a páčil je v krbu. To proto se William začal zamykat. Aby táta neobjevil, co skrývá ve svém pokoji.

Kdyby tak táta věděl, jak to s Williamem občas je. Že někdy kolem sebe nic jiného než šifry ani nevidí. Cokoli vlastně mohlo být šifra. Zahrada. Dům. Auto. Všechno, co viděl v televizi nebo četl v knize. Bylo to jako puzzle. A jeho mozek si nedal pokoj. Někdy se stávalo, že se díval na strom nebo třeba na vzor na tapetě. A věci jako by se mu skládaly a řešily přímo před očima, viděl každou jednotlivou část i to, jak patří dohromady. Měl tu schopnost odjakživa, pokud si vzpomínal. A často mu způsobovala problémy. To proto trávil čas nejraději o samotě. Pokud možno ve svém pokoji, za zamčenými dveřmi, kde měl všechno pod kontrolou.

William se vstoje zadíval na velký psací stůl. Na dědečkův psací stůl. Desku měl z tmavého tvrdého ebenu, jednoho z nejtvrděších druhů dřeva na světě. Na každém rohu byl vyřezaný rozšklebený démonický obličej s vyplazeným jazykem. Když byl William ještě malý, psacího stolu se bál. Ale s přibývajícimi lety v něm rostla zvědavost. Celou desku stolu pokrývaly podivuhodné znaky. Neboli „dědečkovy klikyháky“, jak to nazývala máma. William si představoval, že jsou to tajné vzkazy od dědečka, který byl koneckonců jedním z nejlepších kryptologů světa. Ale William je zatím nedokázal rozluštit. Doufal, že jednoho dne jim porozumí. Že pochopí, co dědeček napsal a proč.

„MY UŽ JÍME!“ znovu zakřičela máma.
„Už jdu!“ odpověděl William.
A dvěma lehkými kroky vyběhl z pokoje.

„Ty nemáš hlad?“ zeptala se máma.

„Ani moc ne,“ odpověděl William a odsunul talíř.

Táta polkl sousto. „Moc sedíš doma,“ řekl. „Když já byl v tvém věku, chvíli jsme neposeděli. Hráli jsme fotbal, lezli na stromy a chodili sousedům na hrušky. Podívej se na sebe. Vždyť jsi hubený jako tyčka.“

William se snažil nevšímat si toho. Věděl, že táta má pravdu. Byl hubený jako tyčka. Ale měl větší sílu, než se zdálo. Odjakživa to tak bylo. Nikdo ze třídy nezvládl víc kliků než on. Dokonce i tělocvikáři dělalo potíže držet s ním v klikování krok.

William hodil očima po rozložených novinách a nůžkách, které měl táta na klíně. Teď už vystříhoval z novin i jiné věci než křížovky. A to od té doby, co se začaly objevovat reklamy na výstavu v Muzeu historie vědy. Vystavují tam Nemožnost. Táta se snažil ze všech sil, aby se o ní William nedozvěděl.

Jenže nemohl tušit, že Williamova škola na výstavu naplánovala exkurzi. Máma už Williamovi dovolila, že tam může jít, když slíbí, že o tom tátovi neřekne. A že se na výstavě ničeho ani nedotkne.

Jako by chápala, jak moc to pro něj znamená. Jako by poznávala to mravenčení v těle, které William cítil vždycky, když pomyslel na šifru, kterou nikdo nedokáže rozluštit. Jako by věděla, že o výstavě sní už od té doby, co se o Nemožnosti poprvé doslechl.

„Můžu už jít od stolu?“ zeptal se William se sklopenýma očima.

„Ne, nemůžeš,“ odpověděl táta bezvýrazně.

Rodiče se na sebe podívali. Nastalo ticho. Bylo zřejmé, že se mu chystají něco říct.

Podívali se na sebe znovu. Táta polkl a odkašlal si.

„Rozhodli jsme se, že knihy půjdou pryč, Williame.“

William několikrát zamrkal, jako by nedokázal tak docela pochopit, o čem jeho otec mluví.

„Neslyšeli jsme o dědečkovi už víc než osm let. A ty knihy zabírají moc místa. Táta se tu na vozíku nemůže skoro ani hnout, aby nenarazil do nějakého regálu,“ dodala máma.

„NE!“ vykřikl William a vstal. Bouchl pěstí do stolu, až talíře a skleničky poskočily. Ale hned se zase ovládl. Vztekal se nerad, a tak zaťal zuby a počítal do deseti.

„Promiňte,“ řekl a zase se posadil.

„Víme, že pro tebe ty knihy hodně znamenají, Williame. Ale jenom se tu rozhlédni. Je jich tu snad milion, jestli ne víc,“ vysvětlovala máma a pohlédla na tátu. „Dědečkovi jsme to sice slíbili, ale jsou důležitější věci. Musíme se tu snažit žít co nejvíc normálně.“

William neodpověděl. Jenom se díval do stolu a bezmocně potřásal hlavou.

„Můžeš si vybrat pár knih, které si chceš nechat. Zbytek půjde pryč,“ prohlásil táta příkře a otočil se s vozíkem. Cestou z kuchyně zavadil o hromadu knih, a ta se nebezpečně zakývala.

Máma pohlédla na Williama.

„Táta to nemyslí zle. Všechno tohle je pro něj strašně těžké; bydlet tady, nic nedělat, opravdu mu chybí jeho londýnská práce. Připadá si neužitečný. A navíc ještě ta tvoje škola,“ dodala a vzdychla.

Williama otrávil, že přišla řeč na školu. Učil se dobře. Jenomže jejich třídní, pan učitel Humburger, pořád všechno přeháněl. Obden volal Williamovým rodičům domů, aby jim pověděl o něčem „zcela příšerném“, co William při vyučování provedl. Nebylo divu, že si máma s tátou dělali starosti. Ale William věděl, proč ho učitel Humburger tak upřímně nesnáší. Celou první třídu byl William hodně napřed. Tolik, že učitele opravoval, když udělal chybu nebo něco špatně řekl při matematice. Nebo ostatně i v jiných předmětech. Den před začátkem prázdnin si ho vzal Humburger stranou a nakázal mu, ať se po prázdninách kouká přestat pořád hlásit.

William pochopitelně ani pak nedokázal držet jazyk za zuby a celou druhou třídu zuřila mezi ním a učitelem Humburgerem nepřetržitá válka. Když William povyrosl, přestal si Humburgerových omylů všimnout a už v hodinách nemluvil. Ale atmosféra mezi nimi se tím nijak nezlepšila.

„Volal pan učitel Humburger a říkal, co se stalo dneska ve škole,“ navázala máma opatrně. „Tátovi jsem se o tom ještě nezmínila.“

Jistěže Humburger musel zavolat a říct, co se stalo ve škole. Určitě se vrhnul k telefonu ještě dřív, než protipožární sprinklery přestaly chrlit po celé budově vodu. William si to uměl živě představit. Humburger sedí u telefonu ve sborovně a hladí si mohutné, chlupaté břicho, zatímco zbytek školy se pokouší zachránit před záplavou, co se dá.

„To nebyla jenom moje chyba. Snažil jsem se pomoci. Protipožární systém byl rozbitý,“ řekl.

„A díky tobě zase začal fungovat... v celé škole,“ pokračovala máma. Musela potlačit nepatrný úsměv.

„Já nevím, co s tebou mám dělat, Williame. Jsi někdy tak podobný dědečkovi,“ vzdychla.

„Tak bych možná taky mohl beze stopy zmizet...?“ navrhl William.

Máma vstala a začala sklízet ze stolu. „To nebylo vtipné,“ řekla a naskládala na sebe talíře. Musela se otočit bokem, aby prošla mezi dvěma vysokými komíny knih ke dřezu. William vstal.

„Potom si ještě pan učitel Humburger dělá starosti kvůli té zítřejší exkurzi do muzea,“ dodala máma. „A já po pravdě taky. Takhle dlouho se skrývat je těžké. Ale nesmíme si přestat dávat pozor. To přece víš.“

William neodpověděl.

„Podívej se na mě, Williame,“ dodala přísně.

Otočil se a pohlédl na ni.

„Slib mi, že se zítra budeš ovládat!“ řekla prosebně. „Nemůžeme na sebe upozorňovat!“

William věděl, že bude těžké od Nemožnosti držet ruce pryč, až ji uvidí. Ale taky věděl, že nesmí udělat nic, co by je mohlo prozradit.

„Slibuju,“ vzdychl a ucítil přitom píchnutí v břiše.

William stál stranou od ostatních. Padal sníh, všude bylo bílo. Po očku sledoval spolužáky, kteří čekali na autobus do muzea a dováděli na školním dvoře. Všichni byli šťastní, že celý den nemusí do školy.

Autobus u nich zastavil s hlasitým třeskutím výfuku. Dveře se otevřely a začal boj o to, kdo se nahrne dovnitř jako první. William počkal, až se chaos uklidní, a pak teprve nastoupil. Našel si volné místo úplně vzadu. Měl odtud dobrý výhled na celou třídu, včetně učitele Humburgera.

„To byla megabomba, co jsi včera udělal s tím hasicím systémem,“ ozval se najednou vedle něj slabý hlásek.

William se ohlédl a uviděl Eilerta, který se taky usadil úplně vzadu. Eilert často dostával ve škole od ostatních pořádně zabrat. Teď se choulil na sedadle a díval se na Williama. Jako obvykle věnoval hodně úsilí tomu, aby byl co nejmíň vidět. William se odvrátil a vyhlédl z okna. Neměl náladu si povídat. Ani s Eilertem, ani s nikým jiným. Po včerejším rozhovoru s rodiči nebyl ve své kůži. Opravdu měli v úmyslu vyhodit všechny dědečkovy knihy? Autobus se s trhnutím rozjel.

William strčil ruku do kapsy a vytáhl kousek papíru. Byl to novinový výstřižek o Nemožnosti. Přelétl očima titulek: „Nejsložitější šifra světa přichází do Norska“, oznamovala velká písmena. I když měl William článek přečtený už snad stokrát, teď si ho přečetl ještě jednou. Zadíval se na fotografii záhadného kovového válečku. Tým nejlepších světových kryptologů potřeboval k jeho výrobě víc než tři roky. A říkalo se, že je to nejobtížnější šifra světa. Že je skoro nemožné ji vyluštit. Někteří z nejlepších řešitelů už se o to pokoušeli, ale neúspěšně. A teď konečně dorazila do Norska. Co nevidět ji měl spatřit na vlastní oči. Nemohl se dočkat. Následujícího dne se výstava přesunovala do Finska. Takže teď, nebo nikdy.

William zavřel oči a opřel si hlavu o okno. Měl před sebou možná nejlepší den svého života. Jenom nesmí podlehnout pokušení. Vydrží se jen dívat, ničeho se ani nedotkne...

„Doufám, že je ti jasné, že pokud jde o tvoje výtržnosti, končí už legrace, Williame!“ vyštěkl vedle něj chraplavý hlas.

William otevřel oči a vzhlédl k učiteli Humburgerovi.

„Včera to byla opravdu poslední kapka,“ pokračoval Humburger.

Eilert se usmál. „Kapka, to jo,“ ušklíbl se, ale kousl se do jazyka, když po něm učitel Humburger šlehl zlým pohledem. „Ty mlč, zrzoune,“ zavrčel, zvedl chlupatý ukazovák a namířil ho varovně na Williama.

„Mluvil jsem včera s tvou matkou a informoval ji, že k vyloučení už ti zbývá jenom takhle malinko,“ naznačil palcem a ukazovákem nepatrný prostor.

Vtom autobus poskočil. Učitel Humburger se pozadu zřítíl do uličky a natáhl se tam jak dlouhý, tak široký. Zůstal ležet a bezmocně se převaloval sem a tam, protože autobus se nepřestával kymáčet.

Někdo začal křičet a ostatní natahovali hlavy, aby zjistili, co se děje. Autobus zpomalil a zastavil u krajnice.

„Nic vážného,“ ozval se z reproduktorů řidič. „Jenom jsme píchli.“

Učitel Humburger zvedl hlavu a rozhlédl se jako malý vystrašený hraboš. Potom vyskočil a vypjal hrud.

„Nebezpečí pominulo. Hlavně žádnou paniku!“ zvolal a snažil se o mužný hlas.

Řidič už byl z autobusu venku a odevzdaně si prohlížel pravé přední kolo. Od úst mu stoupaly obláčky páry. William tiskl obličej k oknu a snažil se zjistit, co má řidič v plánu. Učitel Humburger proběhl autobusem dopředu a chopil se mikrofonu. Přiblížil si ho ke slimákovitým rtům.

„Všichni zůstanou v klidu. My, kompetentní k řešení krizových situací, si s problémem poradíme. Za okamžik budeme pokračovat v cestě. Zůstaňte na svých místech,“ řekl, odložil mikrofon a vypo-tácel se z autobusu.

„Myslíš, že to stihneme?“ zeptal se Eilert.

„To doufám,“ odpověděl William a ustaraně sledoval Humburgera a řidiče, který se drbal na hlavě.

O dvě hodiny později mohl autobus konečně vyrazit.

Učitel Humburger zase seděl několik sedadel před Williamem, zašpiněný a vyčerpaný. Výměna kola trvala celou věčnost. Ukázalo se, že ani jeden z mužů ještě nikdy kolo neměnil nikdy na ničem, a první hodinu potřebovali jen na to, aby vůbec nějakým způsobem zjistili, kde rezerva je. William se nabídl, že jim pomůže, ale uslyšel jenom, že se má vrátit na své místo a že to je práce pro dospělé. Teď už bylo čtvrt na dvě. William měl nepříjemné tušení.

Před muzeem je přivítala vysoká, nervózní dáma. Vypadalo to, že už na ně pěknou chvíli čeká. Nos měla červený jako rajče a třásla se po celém těle. Když se učitel Humburger snažil přimět třídu ke klidu, netrpělivě přešlapovala a trochu poskakovala, aby se zahřála. Nakonec se všichni do přijatelné míry utišili, žena si odkašlala a představila se slabým hlasem: „Ahoj, vítám vás v Muzeu historie vědy. Jmenuju se Edna a budu vás v tenhle výjimečný den provázet.“ Nervózně si popotáhla sukni. „Dorazili jste na poslední chvíli a expozice Nemožnosti už se bohužel uzavírá. Ale samozřejmě máte možnost prohlédnout si zbytek muzea.“

William ztuhl. To snad není pravda. Přijeli pozdě.

„Když jste tedy Nemožnost nestihli, přejdeme rovnou k seznamu otázek, na které byste měli v muzeu najít odpovědi. Jejich znění najdete na stole hned za dveřmi,“ pokračovala Edna. „Nejlepší bude, když se rozdělíte a utvoříte dvojice.“

Trvalo jen pár vteřin, než třída utvořila obvyklé páry. William zůstal nehybně stát. Zklamání ho úplně ochromilo.

„Ty utvoříš dvojici s Eilertem,“ zavolal Humburger za jeho zády.

Spolužáci se zahihňali.

„Tak rychle, Williame, nemáme na to celý den,“ naléhal Humburger.

Eilert si stoupl k Williamovi, očividně spokojený se svým novým parťákem. Zubil se od ucha k uchu.

„Zaručeně vyhraje. Ty přece o těchto věcech víš všechno,“ zašeptal a dloubal se přitom v nose.

William sotva přikývl. Pomalu přicházel k sobě. Seznam otázek? Ani náhodou. On sem přišel, aby viděl Nemožnost.

„Sejdeme se za hodinu u východu,“ pípala Edna a otevřela velké dubové dveře muzea.

Třída s řevem vyrazila po schodech nahoru. Jedna z dívek strčila do Edny tak, že se průvodkyně skácela na zem. Zůstala zaraženě sedět na schodech. Učitel Humburger spěchal jejím směrem. Edna natáhla ruku, aby jí pomohl vstát, ale on se jen prohnal kolem.

„Nemáte utíkat... CHOĎTE!“ vykřikl z plných plic, pokračoval dovnitř a ani se na ni nepodíval.

William se u Edny zastavil a podal jí ruku. Pomohl jí na nohy.

„Díky,“ řekla a oprášila si sukni.

„Není zač,“ usmál se William skromně.

Trochu zaváhal a zůstal stát.

„Je expozice Nemožnosti už úplně zavřená?“ zeptal se.

„Tam dole je hrozný nával. Nemůžeme pustit dovnitř víc lidí. Musíme dodržovat protipožární předpisy.“

William přikývl a pokračoval ke dveřím. Eilert se už uvnitř rozhlížel po moři vystavených věcí.

„Vau, tohle je teda gigabomba,“ řekl, očividně ohromený.

William si stoupl vedle něj. V myšlenkách se zaobíral něčím úplně jiným. Všiml si dvou mužů, kteří právě kousek od nich sundávali plakát: „Expozice Nemožnosti — po schodech dolů“.

„Tak začneme?“ zeptal se Eilert a přešel ke stolu s otázkami. Podal Williamovi jednu kopii. „Můžeš psát!“

„Já... jenom si nejdřív musím dojít na záchod,“ odpověděl William a zašilhal po učiteli. Ten se právě zabýval jedním spolužákem, jemuž se zasekla ruka v jakémsi parastroji. Na pomoc jim spěchal jeden z hlídačů muzea.

William se usmál. Učitel Humburger měl plné ruce práce. Takže tu byla šance, že se na expozici Nemožnosti přece jen dostane.

4

William sešel po schodech dolů a zarazil se. Ve dveřích stáli dva obrovští hlídači v šedých oblecích. Sál za nimi byl plný lidí, namačkaných jako sardinky. Jeden z hlídačů právě mluvil s jakýmsi rozzlobeným drobným mužíkem, který chtěl dovnitř. Mužík mu držel před nosestem vstupenku.

„Já už jsem zaplatil. Nemůžete mi zabránit tam jít, když mám vstupenku!“ křičel.

„Tak jste měl přijít dřív. Nemůžeme dovnitř pustit další lidi. Je tam narváno k prasknutí.“ Hlídač na vysvětlenou ukázal na dav za sebou.

„Tak se na mě podívejte, měřím metr čtyřicet devět a vážím padesát kilo. Ani se nepoznám, jestli jsem uvnitř, nebo venku,“ přesvědčoval ho muž.

„Je nám líto,“ prohlásil rozhodně druhý hlídač a založil si ruce na prsou.

Mužík zůstal několik vteřin stát. William viděl, že zatíná pěstičky jako trucovité čtyřleté dítě. Obličej měl čím dál červenější a vypadalo to, jako by se chystal vybuchnout.

Potom se otočil a vyrazil ke schodům. William došel k hlídačům. „Promiňte,“ řekl tak omluvně, jak jen dokázal.

Ti dva k němu sklopili oči.

„Jsem tady se třídou, měli jsme jít dovnitř,“ řekl a ukázal do místnosti.

„Takže tví spolužáci jsou tam?“ zeptal se jeden z hlídačů.

„No... ano,“ zkusil to William.

„Máš razítko?“

William se zarazil. Chystal se něco říct, když náhle kolem vzduchem prosvištěla postava a srazila se s jedním z hlídačů, až to zadunělo.

„PUSŤTE MĚ TAM!! PUSŤTE MĚ TAM!! PUSŤTE MĚ TAM!!“ křičel mužík a pověsil se hlídači na krk. Pokoušel se přelézt mu přes hlavu a dostat se do dveří.

Hlídač se ho snažil ze sebe setřást, jak to lidé dělají, když na ně zaútočí vosá.

„Sundejte ho ze mě!“ křičel. „Sundejte ho ze mě!“

Druhý vyrazil k němu, chytil mužíka za nohu a pokusil se ho od kolegy odtrhnout. Ale mužík se držel pevně jako vzteklá chobotnice.

„Je silnější, než vypadá, Havarde. Pošimrej ho v podpaží, třeba se pustí!“ volal první.

„Pošimrej si ho sám, Sveine,“ odpověděl ten druhý a mával přítom rukama.

Na pomoc jim přicházelo několik dalších hlídačů. Všichni byli tak zaneprázdnění, že si nikdo nevšiml, když William proklouzl otevřenými dveřmi.

Za chvíli už stál uprostřed veliké místnosti, obklopený davem lidí. Cítil po celém těle známé mravenčení. Byla jen otázka času, kdy

učitel Humburger zjistí, že William chybí, a expozice Nemožnosti je první místo, kde ho bude hledat.

„Na vyřešení nejobtížnější šifry na světě už zbývá jen pět minut!“ ozval se hlas z reproduktorů. „Mnozí se o to pokusili, ale nikomu se to zatím nepodařilo.“

William se rozhlédl. Na zdi na druhém konci místnosti si všiml obrazovky s velkými rudými číslicemi, které odpočítávaly čas. Nad ní visel plakát s fotografií Nemožnosti. William se prodíral vpřed. Neměl v úmyslu pokoušet se šifru rozluštit, chtěl se na ni jenom podívat. Pokud možno sledovat, jak se o řešení snaží někdo jiný. Cítil, jak se mu zrychluje tep a stoupá adrenalin.

O pár minut později se mu podařilo protlačit se úplně dopředu, až k malému pódiu.

Nahoře stál stůl se židlí. Na židli seděl hubený muž okolo pětáctiřiceti. Dlouhé světlé vlasy měl svázané do culíku. Hrbil se nad stolem a otáčel válečkem. Po čele mu stékaly kapičky potu. Funěl a supěl a každou chvíli se nervózně ohlížel na digitální tabuli, kterou měl nad sebou.

Vedle nervózně přešlapoval obtloustlý moderátor naditý v obleku. William si hned uvědomil, o koho jde. Často ho vídal v televizi. Jmenoval se Ludo Kvedla a byl to takový kutil a bavič v jednom. Ludo Kvedla si přiblížil k ústům mikrofon, pohlédl na tabuli a začal odpočítávat.

„Deset... devět... osm... sedm...“

Za chvíli už s ním počítali i všichni ostatní v sále. Vypadalo to, že dlouhomasý muž každou chvíli omdlí.

„...pět... čtyři... tři... dva... jednáá... nula! Čas vypršel. Přišel jste na to, Vektore?“ zvolal Ludo a došel ke zpocenému muži u stolu.

Vektor opatrně odložil Nemožnost a zahanbeně zavrtěl hlavou.

„Dokonce ani Vektor Hansen, muž s nejvyšším IQ v Norsku, nedokáže Nemožnost rozluštit. To je tedy vážně oříšek!“ vykřikl Ludo.

Vektor Hansen náhle vstal a chňapl po mikrofonu.

„Je to celé jenom podfuk! Pitomý vtip! Nemá to řešení!“ vyštěkl do něj vztekle.

Zvedl Nemožnost nad hlavu, jako by se chystal s ní praštit o zem.

„Je to prostě nesmysl!“ zvolal.

Ludo Kvedla mávl na dva hlídače v uniformách, ti vyskočili na pódium, vytrhli Vektorovi Nemožnost z rukou a podali ji Ludovi. Potom Vektora odvedli z pódia. Někteří diváci se smáli, jiní bučeli.

„Stejně jsem mnohem chytřejší než vy všichni dohromady!“ křičel Vektor Hansen, zatímco ho vynášeli dveřmi u pódia ven. „Vy jste proti mně jenom banda vidláků. Já jsem superinteligéent!“ Potom se za ním zabouchly dveře a v sále se rozhostilo ticho.

Ludo zůstal zachmuřeně stát na scéně s Nemožností v rukou. Davem to zašumělo.

„Vážně je to jenom podfuk?“ zavolal někdo.

„To se dalo čekat!“ ozval se další.

„Ne, ne!“ Ludo omluvně zamával rukama.

„Tak to dokažte!“ přidal se třetí hlas. „Nechte to vyzkoušet ještě někoho!“

Ludo se nervózně rozhlédl. Pohled mu utkvěl na vážné dámě s přísnými brýlemi stojící u pódia. Ta přikývla.

„Dobrá, ale jen jednoho. Čas už vypršel. Kdo má ještě chuť si to zkusit?“ zeptal se nahlas Ludo a hřbetem ruky si osušil pot z čela.

V sále se rozhostilo úplné ticho. Někteří si něco tiše mumlali, jiní jen vrtěli hlavou.

„Nikdo?“ zeptal se Ludo.

„Williame!“ ozvalo se najednou hlasitě.

William se otočil a uviděl, jak se davem k pódiu prodírá učitel Humburger a ukazuje na něj.

Pozornost všech se upřela na Williama.

„Tak ho nechte, ať si to zkusí,“ navrhl někdo.

Ludo Kvedla se na Williama zkoumavě zadíval.

„Dítě? No proč ne? Člověk nikdy neví.“ Mávl na něj.

„Ne, počkat!“ vykřikl Humburger. „Nemyslel jsem...“

Ale už bylo pozdě. Ludo vytáhl Williama na scénu a dal mu Nemožnost do rukou. William se zadíval na lesklý váleček. Nemohl uvěřit svým očím.

„Ne, to ne...“, křičel Humburger. Škrábal se taky na pódium, ale někdo ho stáhl za nohy dolů.

Ludo pohlédl na Williama.

„Máš chuť to vyzkoušet? Už se o to neúspěšně snažily i nejlepší hlavy světa.“

William zavrtěl hlavou. „Ne, nemyslím, že...“

„Ale no tak, za pokus nic nedáš,“ usmál se Ludo.

Otočil se k divákům a zamával odulým ukazováčkem.

„Co říkáte? Chcete, aby to zkusil?“

Dav začal spontánně aplaudovat. William se na Nemožnost zadíval.

Žádný ze symbolů na válečku dosud nikdy neviděl. Nebyla to písmena ani číslice. Ale pak se začalo něco dít. Jako vždycky. Nejdřív v břiše ucítil jakési hřejivé vrnění. Potom se to rozšířilo do hrudníku, do rukou a do hlavy. Jako by se věci začaly dít samy od sebe. William se to pokusil zarazit. Ale bylo už pozdě.

Malé části válečku mu náhle ožily v rukou. Některé se zmenšily, další změnilly barvu. Několik z nich začalo svítit, jiné ztmavly, až skoro zmizely. Znaky se oddělily od válce. Vznášely se Williamovi okolo hlavy jako hejno motýlů. Sledoval je očima. Pak se ruce daly do práce. Otáčely, převracely a kroutily malými dílky. Jeho prsty se pohybovaly čím dál rychleji. Cvak... cvak... cvak..., ozývalo se.

A čas i prostor zmizely.

William se probral z transu, až když ohromný výbuch nadšení ve velkém sále málem nadzvedl střechnu. Zadíval se na Nemožnost, kterou pořád ještě držel v rukou. Ale už to nebyl jeden váleček, rozdělil se na dva. A na jedné z částí byla připevněna mosazná destička s vyrytým nápisem GRATULUJEME!.

William ze sebe nedokázal vypravit ani slovo, jenom zíral na destičku. Jeho oči viděly, co je tam napsáno. Ale mozek tomu odmítal uvěřit. Musí to být rozbité, pomyslel si. Já to nevyřešil... rozbil jsem to. Pohlédl na oněmělého Luda Kvedlu. Potom očima sklouzl na učitele Humburgera, který se držel za hlavu a ležel zhroucený pod pódiem.

William se pokusil složit díly zase dohromady. Ale marně. Zkusil to znovu. A znovu.

Musí to být rozbité. MUSÍ!

V kanceláři byl nával.

William seděl na židli před ředitelem muzea, který zkoumal Nemožnost. Vyhlédl z okna. Na ulici před muzeem se shromáždili novináři a další zvědavci. Slyšel jejich pokřikování. Znovu se zadíval na ředitele, který otáčel Nemožnost ze strany na stranu. Vytáhl lupu, přiložil si ji k oku a obě části si podržel těsně před obličejem.

„Hm... hm,“ zamumlal. „Nevypadá to, že by se někde něco rozbilo.“ Vyslal k Williamovi zkoumavý pohled přes okraj brýlí.

William sklopil oči, jako by udělal něco špatného. A to taky udělal. Slíbil přece, že se bude ovládat.

„Musíme samozřejmě informovat média. Je to opravdová světová senzace,“ řekl ředitel.

Williamovi se z obličeje vytratila barva.

„Je to nutné?“ zeptal se a ztěžka polkl.

Tohle byla katastrofa. Máma se zhroutí, uvažoval. A táta... Jak zareaguje táta, na to se ani neodvažoval pomyslet.

Ředitel se na Williama zpoza stolu chvíli zamyšleně díval.

„Nebylo ti ještě osmnáct, takže přísně vzato bychom měli mít souhlas tvých rodičů, že můžeme mluvit s novináři. Pamatuješ si číslo na někoho z rodičů?“

William se ošil a zavrtěl hlavou. „Nejlepší bude, když jim o tom řeknu sám,“ odpověděl. „Nemají moc rádi pozornost.“

Ředitel se na okamžik odmlčel, pak pokrčil rameny. „Dobrá,“ usmál se. „Pošlu někoho z muzea, aby tě zavezl domů. Můžeš vyklouznout zadním východem.“

William vstal a vykročil ke dveřím.

„Poslyš...“ začal ředitel.

William se zastavil a otočil se.

„Uvědomuješ si vůbec, jak neuvěřitelné to je?“

U vjezdu zastavila bílá dodávka. Otevřely se dveře a William vyskočil ven. Zamířil ke dveřím, zhluboka se nadechl, jako by se chystal potopit, položil ruku na kliku a vešel dovnitř. Z obývacího slyšel tiché hlasy.

Máma s tátou seděli na pohovce. V pozadí bylo slyšet rádio.

Táta si Williama všiml. Máma na něho taky pohlédla. Zůstali nehybně sedět, působilo to jako celá věčnost.

„Williame,“ ozval se nakonec táta.

William nevěděl, co říct.

Táta na něho mávl a zesílil rádio.

„A nyní zpátky k senzaci, k níž před chvílí došlo v Muzeu historie vědy,“ ozval se hlas moderátorky. „Šifra Nemožnost, která byla dodneška považována za nejtěžší na světě, je vyřešená. Zatím sice neznáme totožnost řešitele, ale hovořili jsme se svědky, kteří byli na místě činu. Předávám ti slovo, Aslaku.“

Mámě se třásly ruce. Složila si je do klína, ale nezdálo se, že by to pomáhalo. William polkl a sklopil oči. Věděl, že provedl něco, co provést v žádném případě neměl.

„Stojím právě před muzeem spolu s Tordis Vafflovou, která byla u toho, když k neuvěřitelné události došlo,“ spustil reportér. „Tordis, můžete nám říct, jak to probíhalo?“

Oslovená starší dáma si několikrát odkašlala a spustila:

„Byli jsme tam s vnoučkem. Víte, on má šifry a takové věci rád. Zrovna jsme se chystali odejít, protože tamten s tím IQ to nedokázal. Chtěli jsme jít nahoru do kavárny, abysme tam byli dřív než ostatní. Slíbila jsem Halvorkovi zmrzlinu v kornoutku. Čokoládovou, on totiž nemá moc rád...“

„A co se stalo?“ přerušil ji netrpělivě reportér.

„Pak najednou stál na pódiu nějaký klučina,“ odpověděla paní s hlasem plným radostného údivu. „Nevím, jak se tam dostal. Prostě se tam objevil. Z ničeho nic. Připadalo mi to trochu zvláštní. Že si to může vyzkoušet dítě. Zvlášť když všichni ti chytrolíni to museli vzdát.“

„A pak se stalo co?“

„No, než jsme se vzpamatovali, tak tu šifru vyřešil. Potom nastal hrozný zmatek. Odvedla jsem Halvorka pryč. Vždyť člověk každou chvíli slyší, že někde někoho ušlapali, a navíc jsem mu slíbila...“

Táta rádio zeslabil a chvíli zůstal mlčky sedět.

„Co to má znamenat?“ zeptal se nakonec.

„Já...“ začal William. Ale dál se nedostal. Příliš se mu třásl hlas.

Máma se dala do pláče.

„Teď to stejně není důležité. Musíme balit!“ řekl táta a vyjel z pokoje.